

tror paa Beskyttelsen som en Vej, der er anvendelig i visse Situationer, og en Vej, der peger frem mod sundere Erhvervsforhold — og det er der jo mange Samfundsborgere her i Landet, ogsaa mange Medlemmer her i Tinget, som tror paa —, er Toldvejen den, man skal gaa, og det er ogsaa den, man bruger i andre Lande. Men vi, der ikke tror paa Beskyttelsen som et Helbredelsesmiddel for Erhvervslivet, men tværtimod har den Opfattelse, at Beskyttelse, Unddragelse af Konkurrence, virker i den forkerte Retning, svækker det Erhvervsliv, som man ønsker at fremme, vi kan lige saa lidt gaa med til Beskyttelse, som vi kan gaa med til det, der er endnu værre, nemlig Importregulering. Men jeg udtaler min Anerkendelse overfor det konservative Folkeparti, fordi det ikke har forsøgt at skjule overfor Befolkningen, hvad det i Virkeligheden er, det drejer sig om ved dette Forslags Behandling. Derimod forekommer det mig ikke, at der er Grund til at yde den Regering Anerkendelse, som stadig koketterer med at være frihandelsvenlig, men alligevel fremsætter et Forslag som det, der her foreligger. Og der er heller ingen Grund til at beklage den, forekommer det mig, naar den ikke tør gaa med til det, som den dog ganske sikkert havde betydelig Lyst til — nemlig et Toldforlig med megen Beskyttelse i —, fordi dens egne Ord stiller sig truende i Vejen, med andre Ord, Frygten for Vælgerne staar i Vejen for at indgaa et Beskyttelsesforlig.

Og saa til sidst, men ikke mindst, skal jeg som en Hovedgrund for os til at stemme mod Forslaget fremhæve dette, at vi ikke ønsker at være med til at indføre en Raadsinstitution udenfor Rigsdagen, der faar en afgørende Indflydelse paa overordentlig vigtige økonomiske Spørgsmaal Aførelse. Forslaget, som det her foreligger — det gælder for øvrigt ogsaa det konservative Folkepartis Ændringsforslag —, gaar ud paa, at der nedsættes et Valutaraad bestaaende af 12 Medlemmer valgte af forskellige Organisationer; hovedsagelig Erhvervsorganisationer, og dette Raad faar en saadan Stilling, at Initiativet henlægges til Raadet, saaledes at dets Henstillinger i Virkeligheden vil fremkomme med en Vægt, der gør det meget vanskeligt for Rigsdagen at værgе sig imod dem; det er jo ogsaa Hensigten, hvis Lovforslaget vedtages, at det skal være dette Raads Henstillinger, der er det afgørende. Men det vil i Virkeligheden sige, at dette Spørgsmaal, som nok er værd at overveje: om vi i Fremtiden skal forlade den almindelige Frihandelspolitik, som vi

dog hovedsagelig har ført her i Landet, og gaa over til en Beskyttelsespolitik, skal lægges i Hænderne paa et saadant Raad paa 12 Medlemmer. Jeg maa sige, at det forekommer mig at være et mærkeligt Lotterispil, for der er vist ikke noget Medlem her i Tinget, som paa Forhaand kan regne ud, om Raadet vil stemme for at gaa i den ene eller i den anden Retning. Naar jeg ser paa de Organisationer, der skal udpege Medlemmer, kan jeg vel sige: den Organisation vil sikkert udpege et Medlem, som nærmest er Protektionist, og den Organisation vil sikkert udpege et Medlem, som vil holde paa den absolutte Frihandel og gaa imod Importregulering, men hvad det samlede Resultat bliver, hvordan Flertallet bliver i det Raad, kan ingen paa Forhaand vide. Nu kan man sige, at det er ogsaa en Maade at løse et vigtigt Spørgsmaal paa: at oprette et saadant Lotteri og saa se, hvad Resultatet kan blive, men jeg tror nu alligevel ikke, det er Meningen med Rigsdagens Tilværelse, at den skal løse Spørgsmaalene paa den Maade.

Jeg finder det heller ikke helt tiltalende, at man bruger Erhvervsorganisationerne paa den Maade. Jeg mener, at Regering og Rigsdag gør vel i ofte at høre Erhvervsorganisationerne og lægge Vægt paa, hvad disse Organisationer udtaler, men jeg finder rigtignok ikke, at den rette Vej er den, at man lader dem udpege Mænd, som bliver sat i et Raad og lukket inde der, en Mand for hver Organisation. Nej, lad os spørge Organisationerne, naar vi har Brug for deres Vejledning og deres Raad, lad dem ved deres valgte Repræsentanter tage Stilling til Spørgsmaalet og under Ansvar udtale sig om det, og lad saa Regering og Rigsdag med det Ansvar, der er henlagt til dem, paa Grundlag af eventuelle Erklæringer af Organisationerne træffe deres Afgørelse. Jeg vil her minde om, at det ganske sikkert er Meningen — baade Forfatningens Mening og Vælgernes Mening, Vælgerne, som har udpeget os til at sidde her paa Rigsdagen —, at Regeringen skal foreslaa og Rigsdagen vedtage, hvad der i saa Henseende skal ske. Det kan ikke være Meningen, at der her skal gaa 200 Medlemmer af Rigsdagen, og naar der saa foreligger et vigtigt Spørgsmaal til Afgørelse, lader vi andre — ikke Vælgerne, men andre — sammensætte et Raad paa 12 Medlemmer og henlægger Afgørelsen til det. Vi fra vor Side vil ikke være med til at forringe Rigsdagens Indflydelse paa den Maade, der her er foreslaaet, saa ogsaa af den Grund agter vi at stemme mod Lovforslaget.